

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Buriana a soudkyň JUDr. Hany Příhodové a JUDr. Ivany Tomkové ve věci

žalobkyně: **I.D.**, narozená dne XXXXX
bytem XXXXX
zastoupená Mgr. Michalem Šrubařem, advokátem
sídlem Josefská 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
zastoupená Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
IČO 69797111
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2 – Nové Město
s adresou pro doručování: Územní pracoviště Brno
Příkop 11, 602 00 Brno

o 251.341,60 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobkyně i žalovaného proti rozsudku Okresního soudu Brno-venkov ze dne 4. 6. 2019
č. j. 11 C 182/2018-148

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 34.700 Kč spolu s 9% úrokem z prodlení ročně z částky 25.300 Kč ode dne 9. 8. 2018 do 23. 9. 2018 a s 9% úrokem z prodlení ročně z částky 34.700 Kč za dobu od 9. 8. 2018 do zaplacení.**

Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 190.300 Kč spolu s 9% úrokem z prodlení ročně z částky 25.300 Kč za den 8. 8. 2018 a za den 24. 9. 2019 a spolu s 9% úrokem z prodlení ročně z částky 190.300 Kč ode dne 8. 8. 2018 do zaplacení, se zamítá.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 28.750 Kč Kč ve lhůtě do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Michala Šrubaře, advokáta, se sídlem Josefská 8, Brno.**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 7.150 Kč ve lhůtě do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Michala Šrubaře, advokáta, se sídlem Josefská 8, Brno.**

Odůvodnění:

1. Okresní soud Brno-venkov (dále jen „soud prvního stupně“) rozhodl rozsudkem ze dne 4. 6. 2019 č. j. 11 C 182/2018-148 tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 225.000 Kč spolu s 9% úrokem z prodlení ročně z částky 250.300 Kč ode dne 8. 8. 2018 do 24. 9. 2018 a z částky 225.000 Kč od 25. 9. 2018 do zaplacení (výrok I.). Řízení v části, ve které se žalobkyně po žalovaném domáhala zaplacení částky 26.341,60 Kč spolu s 9% úrokem z prodlení ročně z částky 25.300 Kč od 25. 9. 2018 soud prvního stupně zastavil (výrok II.) a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 32.900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).
2. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně i žalovaný odvolání. Odvolání žalobkyně směřovalo toliko do výroku III. o náhradě nákladů řízení, přičemž žalobkyně nesouhlasila s tím, že do nákladů řízení nebyly zahrnuty tři uskutečněné porady s jejím právním zástupcem, přičemž uskutečnění těchto porad soudu prvního stupně řádně a včas doložila.
3. Odvolání žalovaného směřovalo proti výrokům I. a III. rozsudku soudu prvního stupně. Žalovaný nezpochybňoval, že trestním stíháním vedeným vůči žalobkyni Policií ČR, Krajským ředitelstvím Jihomoravského kraje, Územním odborem Brno-venkov pod č. j. KRPB-7580/67/TC-2016-060381 a následně u Okresního soudu Brno-venkov pod sp. zn. 3 T 160/2016 vznikla žalobkyni nemajetková újma, přičemž dle žalovaného žalobkyni za toto řízení přísluší přiměřené zadostiučinění ve výši 25.000 Kč, které jí také bylo uhrazeno. Žalovaný konstatoval žalobkyně neunesla důkazní břemeno k osvědčení intenzity zásahu, když neprokázala kritéria určující rozsah způsobené nemajetkové újmy ve věcech nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené rozhodnutím o zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, jak je soudní praxí požadováno. Podle žalovaného se v dané věci jednalo o méně závažný přečin, což nachází odraz v nízké trestní sazbě, kdy státní zástupce navrhoval pro žalobkyni trest na spodní hranici trestní sazby, jakožto trest podmíněný. Také délka trestního řízení, které trvalo 16 měsíců, byla dle žalovaného přiměřená. Žalovaný připomenul, že trestní věc žalobkyně nebyla medializována ani nevešla ve všeobecnou známost, jak je patrné i z přípisu bývalé vedoucí žalobkyně. Žalovaný namítl, že žalobkyně neprokázala ani netvrdila, že by došlo ke zhoršení jejího postavení, včetně např. platu, a že by utrpěla újmu na profesním životě. Pouze k žádosti žalobkyně bylo přistoupeno ke změně jejího zařazení v daném odboru. Žalobkyně měla stálou podporu svých kolegů. Žalobkyni následně bylo nabídnuto vrácení se na původní pracovní pozici, což již odmítla. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že vědomost okolí žalobkyně o jejím trestním stíhání se pohybuje v rovině blíže nespécifikovaných a ničím neprokázaných domněnek. Žalovaný uvedl, že pro závěr o zhoršení dobré pověsti by bylo nutno zejména tvrdit a také prokazovat, že okolí žalobkyně se skutečně domnívalo, že je vinna, a že jí rodina, přátelé či její okolí nijak nepodporili a že jí nedůvěřovali a nevěřili jejím vysvětlením. Nic z toho však nebylo potvrzeno ani prokázáno, ba právě naopak, rodina, kolegové i zaměstnavatel byli přesvědčeni o nevině žalobkyně a podporovali

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Kristýna Žilincová

ji. Rodina žalobkyně se nerozpadla a nadále funguje. K tvrzenému zhoršenému zdravotnímu stavu žalobkyně žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobkyně se léčila a měla zdravotní problémy již před zahájením trestního stíhání, přičemž jakékoli následky po skončení trestního stíhání nemohou být předmětem odpovědnosti státu dle zákona o odškodnění. Stejně tak dle žalovaného prokázání příčinné souvislosti s trestním stíháním a aktuální únavou či problémy s chůzí žalobkyně absentuje, a to zejména z toho důvodu, že trestní stíhání skončilo již v listopadu roku 2017. K otázce špatného psychického stavu žalobkyně žalovaný uvedl, že nelze vyloučit, že špatný psychický stav žalobkyně byl důsledkem zdravotního stavu dcery, který dlouhodobě zatěžuje celou rodinu a mohl být právě podstatnou příčinou údajně špatného psychického stavu žalobkyně. Podle žalovaného významné zásahy do osobnostní sféry žalobkyně (rodinný či pracovní život) v příčinné souvislosti s trestním stíháním nebyly prokázány. Žalovaný zdůraznil, že případný negativní dopad trestního řízení do osobnostní sféry poškozeného je časově ohraničen maximálně dobou trvání trestního řízení, tzn., že končí okamžikem právní moci rozhodnutí o zproštění obžaloby, k čemuž došlo v dané věci 29. 11. 2017. Žalovaný ve svém odvolání dále namítl, že přiznaná částka zadostiučinění žalobkyni soudem prvního stupně je nepřiměřeně vysoká, vymykající se dosavadní soudní praxi. Žalovaný připomenul, že dle soudní judikatury, na kterou odkázal, musí soudy při stanovení výše zadostiučinění vycházet především z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání a především z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou o spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. Výše soudem přiznaného zadostiučinění musí také odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují. Žalovaný namítl, že to měla být žalobkyně, kdo měl provést srovnání s jinými případy odškodňování na podporu svého tvrzení ohledně výše požadované nemajetkové újmy. Protože tak žalobkyně neučinila, provedl toto srovnání s jinými obdobnými případy žalovaný ve svém odvolání sám a uzavřel, že částka zadostiučinění ve výši 25.000 Kč, přiznaná žalobkyni mimosoudně, je přiléhavou, spíše vyšší satisfakcí, odpovídající intenzitě zásahu, zohledňující všechna judikatorní hlediska. Naproti tomu částku přiznanou soudem prvního stupně v odvoláním napadeném rozsudku označil žalovaný za zřejmě vybočující z rozhodovací praxe obecných soudů. Žalovaný ve svém odvolání dále vznesl výhrady vůči úroku z prodlení přiznanému žalobkyni, přičemž poukázal na skutečnost, že žalobkyně u něj uplatnila nárok na náhradu škody žádostí ze dne 7. 2. 2018, která byla žalovanému doručena 8. 2. 2018 a lhůta šesti měsíců dle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, uplynula dne 8. 8. 2018, pročež žalobkyni náleží případný úrok z prodlení až ode dne následujícího, tj. od 9. 8. 2018, nikoli od 8. 8. 2018, jak rozhodl soud prvního stupně. V závěru odvolání žalovaný vyslovil nesouhlas s výší nákladů řízení, které byly žalobkyni přiznány, a to v tom smyslu, že žalobkyni neměla být přiznána odměna advokáta za písemný závěrečný návrh učiněný ve věci. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobu zamítl a znovu rozhodl o nákladech řízení.

4. Žalobkyně ve svém písemném vyjádření k odvolání žalovaného opakovaně jako v průběhu řízení před soudem prvního stupně poukázala na důsledky proti ní vedeného trestního stíhání na její rodinný a pracovní život, na skutečnost, že nemohla být po dobu trestního stíhání oporou pro její nemocnou nezletilou dceru a poukázala na zdravotní problémy, kterými v době trestního stíhání trpěla. Uvedla, že vliv trestního stíhání byl na její zdravotní stav tak značný, že má přesah i do současnosti. K otázce přiměřeného zadostiučinění uvedla, že zásah do nemajetkových práv je vždy do určité míry otázkou subjektivního vnímání a individuálního posouzení každého jednotlivého případu. Proto je zde dán institut moderačního práva, který odpovědnost za vyhodnocení výše nároku přenáší do určité míry na soud. Žalobkyně připomenula, že provedení srovnání s jinými případy odškodnění je pro ni poměrně nereálným úkolem, když rozhodnutí soudu v obdobných věcech nebývají veřejnosti přístupná. Žalobkyně vyslovila názor, že pokud by soud považoval její nárok za přiměřený, pak by využil svého moderačního práva a částku by upravit. K této otázce

uzavřela, že dle jejího názoru soud prvního stupně zcela správně jí vznesený nárok považoval za přiměřený. K výhradě žalovaného ohledně přiznání odměny za písemný závěrečný návrh žalobkyně připomenula, že tento závěrečný návrh byl realizován na základě výzvy soudu a žalobkyně tak neměla možnost volby, zda tento úkon provede či nikoliv. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, kromě výroku III., kdy o nákladech řízení by měl soud rozhodnout v intencích jí podaného odvolání.

5. Žalovaný se k podanému odvolání žalobkyně písemně nevyjádřil.
6. Odvolací soud posoudil odvolání obou účastníků jako včas podaná, podaná osobami oprávněnými k podání odvolání, přípustná a řádná (§ 204 odst. 1, § 201, § 202 odst. 2 a contrario, § 205 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu – dále již jen „o. s. ř.“). Odvolání žalovaného je ve svých důvodech podřaditelné pod ustanovení § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř., tedy že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Skutečnosti zakládající odvolací důvod uvedený v ustanovení § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř., které zkoumá soud z úřední povinnosti, nebyly ze spisu zjištěny a v odvolání žalovaného nebyly namítány.
7. Odvolání žalobkyně směřovalo toliko do výroku o náhradě nákladů řízení, nikoli do rozhodnutí ve věci samé, proto se v případě jejího odvolání neuplatní ustanovení o odvolacích důvodech (§ 205 odst. 2 o. s. ř.).
8. Odvolací soud přezkoumal odvoláním napadený rozsudek soudu prvního stupně ve výroci I. a III., jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a poté dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je důvodné zčásti a že odvolání žalobkyně důvodné není. Odvolací soud nepřezkoumával rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II., neboť tento výrok nebyl odvoláním napaden a ve smyslu ustanovení § 206 odst. 2 o. s. ř. nabyl samostatně právní moci.
9. Z obsahu spisu bylo zjištěno, že žalobkyně se žalobou podanou u soudu prvního stupně dne 9. 8. 2018 domáhala vydání rozhodnutí, kterým by žalovanému byla uložena povinnost zaplatit jí částku 251.341,60 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody, která jí vznikla v podobě nemajetkové újmy v důsledku trestního stíhání, které vůči ní bylo vedeno pro podezření ze spáchání přečinu maření úkonu úřední osoby z nedbalosti dle ustanovení § 330 odst. 1 trestního zákona, a to na základě usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství Jihomoravského kraje, Územního odboru Brno-venkov, oddělení hospodářské kriminality, ze dne 14. 7. 2016 č. j. KRPB-7580-67/TČ-2016-060381-CHS. Rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov ze dne 7. 6. 2017 sp. zn. 3 T 160/2016 byla žalobkyně obžaloby zproštěna, neboť nebylo prokázáno, že by se skutek stal. Žalobkyně se se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy obrátila dne 8. 2. 2018 na Ministerstvo spravedlnosti ČR ve smyslu ustanovení § 14 a § 6 zákona č. 82/1998 Sb., kdy žádala, aby jí na její odškodnění byla vyplacena částka 1.341,60 Kč jako věcná škoda a náhrada nemajetkové újmy ve výši 250.000 Kč. Žalobkyně podrobně popsala, jaké důsledky mělo vedení trestního stíhání vůči ní v oblasti rodinné, profesní, v oblasti její pověsti v místě bydliště a jaký mělo vliv na její zdravotní stav. Žalobkyně rovněž poukazovala na délku trestního stíhání, po kterou byla vystavena psychickému stresu a obavám z výsledku trestního stíhání a obavám o ztrátu zaměstnání, jakož i o ztrátu dobré pověsti.
10. Žalovaný se žalobou nesouhlasil, připustil, že žalobkyni přísluší za nezákonné trestní stíhání náhrada nemajetkové újmy, nicméně za odpovídající odškodnění žalobkyně považoval částku 25.300 Kč, kterou také žalobkyni na základě její žádosti vyplatil. Vyplacenou částku žalovaný považoval za odpovídající kritériím stanoveným judikaturou Nejvyššího soudu, tedy povaze trestní věci, délkou trestního řízení, následkům způsobeným trestním řízením v osobnostní sféře poškozené.
11. Soud prvního stupně po provedeném dokazování, které podrobně popsal v odůvodnění svého rozsudku pod body 3 až 13, a po podřazení věci pod ustanovení § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Kristýna Žilincová

zákona č. 82/1998 Sb. žalobu shledal za důvodnou, a žalobkyni přiznal odškodnění ve výši 225.000 Kč spolu s úrokem z prodlení blíže specifikovaným pod bodem I. rozsudku. Soud prvního stupně konstatoval, že žalobkyně byla v době od 14. 7. 2016 do 29. 11. 2017 nedůvodně trestně stíhána, přičemž trestní stíhání žalobkyně bylo ukončeno až usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2017 č. j. 3 To 269/2017-565. Soud prvního stupně konstatoval, že u žalobkyně došlo k významnému zhoršení jejího zdravotního stavu, samotné trestní stíhání bylo ni šokem. Žalobkyně si přestala věřit, snažila se najít chybu, kterou mohla udělat, byl to pro ni strašný stres, který vedl až k jejím psychickým problémům, které musela léčit antidepresivy. Po pracovní stránce mělo trestní stíhání pro žalobkyni fatální důsledky, kdy byla zaměstnancem Městského úřadu XXXXX, svoji práci vykonávala svědomitě a v důsledku trestního stíhání zvažovala odchod z úřadu, avšak po dohodě s nadřízenou změnila pracovní pozici a začala pracovat jako kurátorka. V důsledku trestního stíhání ztratila schopnost rozhodovací, začala mít z rozhodnutí obavy a strach. Proto jí byla nabídnuta jiná pracovní pozice. Soud prvního stupně dále konstatoval, že žalobkyně měla v průběhu trestního stíhání zcela oprávněné obavy ze ztráty povolání, které byly umocněny tím, že je živitelkou rodiny, neboť její manžel je po dlouhou dobu v invalidním důchodu a dcera je studentkou s velkými zdravotními problémy. Žalobkyně je tedy živitelkou rodiny a rodina je na jejích příjmech zcela závislá. Soud prvního stupně dále konstatoval, že pověsti žalobkyně trestní stíhání jednoznačně ublížilo, neboť v očích klientů OSPOD byla poškozena. Trestní stíhání v neposlední řadě mělo negativní vliv na vztahy v její rodině, zejména na vztah mezi ní a její dcerou. Soud prvního stupně uzavřel, že žalobkyně unesla důkazní břemeno, prokázala závažnost povahy trestního stíhání, rovněž délka trestního stíhání byla neúměrnou (asi 16 měsíců), a rovněž prokázala negativní dopady trestního stíhání do své osobnostní sféry. Ze všech těchto důvodů soud prvního stupně žalobě v celém rozsahu vyhověl. V závěru odůvodnění rozsudku soud prvního stupně zdůvodnil výrok o náhradě nákladů řízení. S bližším odvolací soud odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, který byl účastníkům doručen, a tito jsou s ním seznámeni.

12. Především odvolací soud uvádí, že soud prvního stupně zcela správně vycházel z toho, že v dané věci jde o nárok na náhradu nemajetkové újmy vzniklé žalobkyni z titulu nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobkyně, a to usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územního odboru Brno-venkov, oddělení hospodářské kriminality, č. j. KRPB-7580-67/TC-2016-060381-CHS ze dne 14. 7. 2016. Soud prvního stupně zcela správně také dospěl k závěru, že žalobkyni za dobu, po kterou vůči ní bylo na základě tohoto nezákonného rozhodnutí vedeno trestní stíhání, přísluší náhrada nemajetkové újmy, která jí v souvislosti s tímto trestním stíháním nepochybně vznikla. Ani odvolací soud nemá pochyb o tom, že žalobkyně po dobu trestního stíhání zahájeného vůči ní výše citovaným usnesením do dne právní moci usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2017 č. j. 3 To 269/2017-565, kterým byla pravomocně zproštěna obžaloby, přísluší náhrada nemajetkové újmy. Tuto skutečnost nezpochybňoval ani žalovaný, když žalobkyni za toto nezákonné rozhodnutí a následné její trestní stíhání finančně odškodnil, přičemž ani žalovaný nepovažoval ve vztahu k žalobkyni za dostačující omluvu za nezákonné rozhodnutí. Podstata projednávané věci tedy nespočívá ani tak v tom, zda žalobkyni přísluší náhrada majetkové újmy, která jí vznikla v souvislosti s výše citovaným trestním stíháním, ale to, v jaké výši jí náhrada nemajetkové újmy přísluší. S výší nemajetkové újmy, kterou soud prvního stupně žalobkyni odvoláním napadeným rozsudkem přiznal, se však odvolací soud neztotožnil.
13. Soud prvního stupně věc správně posuzoval dle ustanovení § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., podle kterého „bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.“ Podle § 31a odst. 2 citovaného zákona zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak, a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

14. Soud prvního stupně také správně poukázal na kritéria, která je třeba dle soudní judikatury Nejvyššího soudu zohledňovat při stanovení výše nemajetkové újmy v případech zahájení trestního stíhání (řízení), které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem (viz. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012 sp. zn. 30 Cdo 2813/2011). Kritéria, která soud hodnotí při stanovování nemajetkové újmy ve zmíněných případech, kdy samotné konstatování porušení práva se jeví jako nedostačující, jsou následující:
- 1) Povaha trestní věci, přičemž pod tímto kritériem se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. To souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě (tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku).
  - 2) Délka trestního řízení, přičemž v této souvislosti je třeba zmínit, že v případě vydání nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným rozsudkem, se neodškodňuje samotná délka řízení, ale jedná se o jedno z kritérií, kdy délka řízení je posuzována z pohledu, jak dlouho byl poškozený, nezákonně trestně stíhaný, vystavován stresu souvisejícímu s vedením trestního řízení.
  - 3) Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu zformulovaných pod body 1. a 2. Jedná se o negativní dopady zahájeného trestního stíhání do osobnosti člověka – morální narušení osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení její profesní, soukromé, rodinné, popř. i jiné sféry života. Které konkrétní složky osobnosti mohou být zahájením a vedením trestního stíhání v konkrétním případě narušeny, nelze předem taxativně stanovit.
15. Pokud se jedná o povahu trestní věci, je třeba uvést, že soud prvního stupně se blíže tímto kritériem nezabýval. Pouze konstatoval, že žalobkyně prokázala závažnost povahy trestního stíhání. K tomuto odvolací soud uvádí, že žalobkyně byla trestně stíhána pro přečin maření úkolu úřední osoby z nedbalosti podle § 330 odst. 1 trestního zákoníku, přičemž jí bylo kladeno za vinu, že při výkonu své funkce referenta sociálního odboru – sociálně-právní ochrany dětí, prováděla povrchní a zcela nedostatečný dohled nad výchovou nezletilé D.T., narozené XXXXX a nezletilé A.T., narozené XXXXX, přičemž v důsledku tohoto jejího nedostatečného dohledu došlo ze strany otce K.T. a souseda rodiny O.P. k závažné trestné činnosti vůči nezletilým, naplňující znaky trestného činu znásilnění, ohrožování výchovy dítěte, výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií, přečinu zneužití dítěte k výrobě pornografie. Podle ustanovení § 330 odst. 1 trestního zákona úřední osoba, která při výkonu své pravomoci z nedbalosti zmaří nebo podstatně ztíží splnění důležitého úkolu, bude potrestána odnětím svobody až na jeden rok nebo zákazem činnosti. Je sice pravdou, že žalobkyni v souvislosti s trestním stíháním vedeným vůči ní hrozil „pouze“ trest odnětí svobody až na jeden rok nebo zákaz činnosti a za situace, kdy žalobkyně byla morálně bezúhonnou osobou, netrestanou, by jí nepodmíněný trest odnětí svobody s největší pravděpodobností nehrozil, nicméně žalobkyně mohla závažnost trestného činu, který jí byl kladen za vinu, vnímat s vyšší intenzitou, neboť žalobkyně pracovala jako pracovnice na sociálním odboru Městského úřadu v XXXXX po dobu více jak 10 roků, svoji práci vykonávala zodpovědně, tudíž porušení povinností, které jí byly vytýkány, které měly vést k závažné trestné činnosti vůči nezletilým dětem, nepochybně vnímala mnohem vyšší intenzitou, neboť to byla ona, kdo měl řádný dohled nad nezletilými dětmi vykonávat. Přestože tedy žalobkyni nehrozil nepodmíněný trest odnětí svobody, byla povaha trestní věci vedené vůči ní citelným zásahem do její psychické stránky. Navíc i hrozba trestu v podobě zákazu činnosti nepochybně měla u žalobkyně závažný vliv do oblasti psychické, neboť skutečně, jak bylo v řízení prokázáno, žalobkyně byla hlavní živitelkou rodiny, neboť její

manžel pobírá pouze invalidní důchod, tudíž příjem žalobkyně byl hlavním příjmem v rodině, když navíc žalobkyně měla vyživovací povinnost ke studující dceři. Povaha trestní věci vedené vůči žalobkyni tedy skutečně je takového charakteru, že opodstatňuje přiznání vyššího odškodnění, než bylo přiznáno žalovaným a žalobkyni vyplaceno.

16. Pokud se jedná o kritérium v podobě délky trestního řízení, pak soud prvního stupně pouze konstatoval, že délka trestního řízení byla neúměrná (asi 16 měsíců), aniž to blíže zdůvodnil. S tímto konstatováním se však odvolací soud neztotožňuje. Trestní stíhání žalobkyně probíhalo od 14. 7. 2016, kdy bylo vydáno usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územního odboru Brno-venkov, oddělení hospodářské kriminality č. j. KRPB-7580-67/TČ-2016-060381-CHS, do 5. 1. 2018, kdy nabylo právní moci usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2017 č. j. 3 To 269/2017-565, kterým bylo zamítnuto odvolání státního zástupce proti zprošťujícímu rozsudku žalobkyně vydanému Okresním soudem Brno-venkov dne 7. 6. 2017 č. j. 3 T 160/2016-561. Výše zmíněnou dobu vedení trestního řízení vůči žalobkyni s ohledem na složitost věci, s ohledem na provedené dokazování v přípravném řízení i v řízení před soudem prvního stupně, jakož i s ohledem na skutečnost, že ve výše uvedené době proběhlo i odvolací řízení, nepovažuje odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně za nijak nepřiměřeně dlouhé. Samotná délka trestního řízení tedy v daném případě není důvodem pro vyšší přiznání odškodnění žalobkyni.
17. K dalšímu kritériu spočívajícímu v následcích způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby se odvolací soud ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že vedené trestní řízení vůči žalobkyni mělo negativní vliv na její zdravotní stav, na rodinné vztahy a že došlo i k narušení její profesní sféry. V této souvislosti považuje odvolací soud za vhodné zmínit, jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 590/08, že každé trestní stíhání ovlivňuje osobní život trestně stíhaného a samotný fakt trestního stíhání je pro každého zátěží, neboť výrazně zasahuje do jeho soukromého a osobního života, do jeho cti a dobré pověsti. Odvolací soud nemá pochyb o tom, že trestní stíhání vedené vůči žalobkyni zasáhlo závažným způsobem do jejího osobního života a nemá důvod nevěřit manželovi žalobkyně, který byl jako svědek soudem prvního stupně vyslechnut, že žalobkyně začala mít zdravotní problémy, psychicky se sesypala, obviňovala se, hledala chybu v sobě a že se výrazným způsobem změnilo chování žalobkyně. Je pak zcela logické, že žalobkyně, která v důsledku trestního stíhání měla sama psychické problémy a užívala antidepresiva, nemohla řádně plnit funkci matky ve vztahu ke své dceři, která měla také psychické problémy a podporu zejména matky potřebovala. Jak vyplynulo z výpovědi manžela žalobkyně, tato přestala v době trestního stíhání plnit funkce v rodině. Dle názoru odvolacího soudu dávat psychický stav žalobkyně po dobu trestního stíhání do souvislosti se zdravotním stavem dcery žalobkyně, jak činí žalovaný, je pouhou ničím nepodloženou fabulací. Odvolací soud nemá pochyb s ohledem na lékařské zprávy i výpovědi manžela žalobkyně, že trestní stíhání významným způsobem ovlivnilo zejména psychický stav žalobkyně, což je nepochybně újma, která si zaslouží adekvátní odškodnění.
18. Odvolací soud se se soudem prvního stupně ztotožnil rovněž i v tom, že trestní stíhání vedené vůči žalobkyni mělo pro ni důsledky v zaměstnání, nikoli však fatální, jak uvádí soud prvního stupně. Je zcela nepochybně prokázáno, že žalobkyně začala mít problémy v zaměstnání, zejména v tom směru, že ztratila schopnost rozhodovací, začala mít z rozhodnutí obavy a strach. Ze strany žalobkyně i jejího zaměstnavatele vznikly obavy, aby nebylo případně zpochybňováno rozhodování žalobkyně v dalších věcech, proto jí bylo nabídnuto ze strany zaměstnavatele jiné pracovní zařazení. Nepochybně již v tom lze spatřovat určitý dopad na profesní činnost žalobkyně, kdy tato byla nucena v důsledku trestního stíhání přestat vykonávat svoji dosavadní funkci a musela přijmout jinou pracovní pozici. Nicméně nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobkyně měla stále podporu ve svém zaměstnání ze strany spolupracovníků, pracovní poměr s ní nebyl ukončen a v důsledku zařazení na jinou pracovní pozici nedošlo ani ke snížení mzdy žalobkyně. Z provedeného dokazování, a to z výslechů svědků P.D. a V.V. nevyplývá, že by některý ze spolupracovníků

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Kristýna Žilincová

žalobkyně věřil tomu, že by se jednání, které jí bylo kladeno za vinu, skutečně dopustila a že by případně bylo takto na žalobkyni ze strany jejích spolupracovníků pohlíženo. Nicméně lze připustit, že žalobkyně se v důsledku trestního stíhání vedeného vůči ní v zaměstnání nepochybně necítila komfortně, neboť tato skutečnost musela být na úřadě, kde pracovala, nepochybně všeobecně známa, což pracovní pohodě žalobkyně a její pověsti v zaměstnání jistě nepřispělo. Rovněž tak žalobkyně mohla mít důvodnou obavu ze ztráty zaměstnání v případě, že by byla pravomocně trestně odsouzena.

19. Pokud se jedná o narušení pověsti žalobkyně v místě jejího bydliště jako důsledek trestního stíhání vedeného vůči ní, pak k tomuto je třeba uvést, že skutečně v průběhu řízení nebylo prokázáno, že by v důsledku trestního stíhání byla pověst žalobkyně v místě jejího bydliště poškozena. Žalobkyně sice pracovala na městském úřadě v menším městě, nicméně z žádných důkazů provedených v řízení před soudem prvního stupně nevyplývá, že by trestní stíhání ve městě XXXXX vešlo ve všeobecnou známost. Žalobkyně nezastávala žádnou významnou pracovní pozici na Městském úřadě v XXXXX, její trestní stíhání nebylo nijak medializováno, a pokud se některé osoby o trestním stíhání žalobkyně dozvěděly mimo okruh zaměstnanců Městského úřadu XXXXX, pak tato skutečnost nemůže být důvodem pro přiznání vyššího odškodnění žalobkyni. Žalobkyně netvrdila ani neprokázala, že by byla ze strany spoluobčanů nějakým způsobem morálně odsuzována, a takovéto odsouzení bylo spíše v podobě subjektivních pocitů žalobkyně. Město XXXXX není natolik malým městem (s počtem pohybujícím se kolem 6 000 obyvatel), aby bylo možno předpokládat, že trestní stíhání žalobkyně bylo všeobecnou známostí.
20. Soud prvního stupně přiznal žalobkyni další odškodnění, nad rámec částky 25.300 Kč, která byla žalobkyni na základě její žádosti žalovaným vyplacena, a to ve výši 225.000 Kč, aniž provedl jakékoli srovnání s jinými obdobnými případy, kdy bylo o výši nemajetkové újmy přiznáváno v důsledku nezákonného trestního stíhání soudy rozhodováno. Byť to může být z pohledu účastníka, který se domáhá náhrady nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí obtížné, soudní judikatura Nejvyššího soudu vyžaduje, aby žalobce domáhající se takového odškodnění, zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka. Přestože takovéto srovnání je především povinností žalobce, nezbavuje tato povinnost žalobce soudy povinnosti v řízení o náhradě nemajetkové újmy posoudit, jaká práva žalobce byla v trestním stíhání porušena a jaká újma, v jakém rozsahu žalobci v důsledku toho vznikla a jakou formou by měla být odškodněna s tím, že výše soudem přiznaného zadostiučinění musí odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují. Významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li též soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna (pro srovnání rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015 sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 a ze dne 21. 6. 2017 sp. zn. 30 Cdo 71/2017). Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí žádné srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy neprovedl, učinil tak soud odvolací ve svém rozhodnutí.
21. Především je třeba uvést, že nalézt téměř skutkově totožný případ, který by byl soudy rozhodován, je téměř vyloučeno, tudíž je třeba provést srovnání s případy, které se alespoň v základních skutkových rysech přibližují a jsou tedy obdobné. Za takovýto obdobný případ lze považovat věc vedenou u Okresního soudu v Hodoníně pod sp. zn. 6 C 65/2015, v níž bylo rozhodnuto rozsudkem tohoto soudu dne 11. 1. 2020 pod č. j. 6 C 65/2015-310, který byl co do věci samé potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 2. 11. 2020 sp.zn. 17 Co 130/2020. V této věci se domáhala žalobkyně náhrady škody z titulu nemajetkové újmy vůči státu za nezákonné rozhodnutí, kterým bylo vůči ní zahájeno trestní stíhání pro trestný čin maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 a odst. 2 písm. b) trestního zákona č. 140/1961 Sb., za který bylo možno uložit trest odnětí svobody v horní hranici tří let nebo trest zákazu činnosti. Tohoto trestného činu se měla žalobkyně dopustit jako vedoucí stavebního úřadu, přičemž v důsledku trestné činnosti vedoucí stavební úřadu měla městu vzniknout škoda v hodnotě několika milionů. Trestní stíhání bylo vůči žalobkyni zastaveno z důvodu, že skutek, pro který bylo

trestní stíhání vedeno, není trestným činem a není důvod k postoupení věci. Žalobkyně se v důsledku trestního stíhání potýkala s problémy v osobním životě, pocívala negativní vlivy v sociálním styku a ve svém vnitřním prožívání a její životní pohoda byla narušena. Případ byl medializován, kdy orgány činné v trestním řízení poskytovaly médiím informace a veřejně se k dané kauze vyjadřovaly, takže medializace již nebyla prostým důsledkem veřejnosti trestního řízení. Tato medializace měla negativní dopad na psychické zdraví poškozené. Odvolací soud v této věci shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že poškozené přísluší náhrada nemajetkové újmy ve výši 70.000 Kč. Při posouzení této věci lze konstatovat, že poškozená jako vedoucí stavebního úřadu zaujímala významnější pracovní pozici než žalobkyně v této projednávané věci, hrozil jí vyšší trest než žalobkyni, její případ byl medializován, tudíž nepochybně její pověst utrpěla v mnohem větším rozsahu, než je tomu v případě žalobkyně. Při porovnání věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 6 C 130/2020, kdy žalobkyni byla přisouzena částka 70.000 Kč, se pak požadavek žalobkyně na úhradu další částky 225.000 Kč v této věci (po zaplacení již částky 25.300 Kč) jeví jako požadavek zcela nepřiměřený.

22. Obdobně lze poukázat i na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 3. 2015 č. j. 11 C 19/2014-178, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2018 č. j. 15 Co 395/2015-341, kdy se žalobce v této věci domáhal po České republice náhrady nemajetkové újmy, která mu vznikla v důsledku trestního stíhání, které proti němu bylo vedeno pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, spáchaného formou spolupachatelství. Rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 31. 10. 2012 č. j. 3 T 82/2012-779 byl žalobce zproštěn obžaloby, protože nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl žalobce stíhán. Jako náhrada nemajetkové újmy byla žalobci v této věci přiznána celkem částka 150.000 Kč, kdy bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce byl zproštěn výkonu služby u policie, kde byl služebně zařazen jako vedoucí Územního odboru Znojmo, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje. Žalobce byl z titulu své funkce veřejně známou osobu, veřejností sledovanou, nezákonné trestní stíhání bylo medializováno v mnoha novinových článcích jak na regionální, tak i celostátní úrovni, celá věc byla předmětem i zpráv v České televizi, na Primě a Nově a k věci se vyjadřovala tehdejší tisková mluvčí Inspekce. Trestní stíhání způsobilo žalobci psychickou újmu, projevilo se to také na zdravotním stavu jeho manželky. Žalobci byl odebrán zbrojní průkaz a bylo tak zabráněno provozování jeho koníčku – myslivosti. Žalobci hrozil trest odnětí svobody na jeden rok až pět let nebo zákaz činnosti. Trestní stíhání trvalo dva roky a šest měsíců. Žalobce po zproštění funkce pobíral pouze polovinu svého příjmu od zaměstnavatele, měl zákaz navštěvovat budovu policie, kde byl dříve zaměstnán, a ve vztahu k žalobci bylo zahájeno řízení Národním bezpečnostním úřadem o odnětí bezpečnostní prověrky. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že trestní stíhání vůči žalobci mělo pro něho výrazně větší dopad jak v oblasti pracovní, tak i osobnosti, než tomu bylo v případě žalobkyně v této věci, a přesto bylo žalobci přisouzeno na náhradě újmy vzniklé mu nezákonným trestním stíháním „pouze“ 150.000 Kč celkem. Tudíž i ve světle tohoto rozhodnutí je požadavek žalobkyně na úhradu částky 250.000 Kč zcela nepřiměřený.
23. Pro úplnost, byť se nejedná o skutkově obdobný případ, je při posuzování výše přiznané náhrady nemateriální újmy žalobkyni možno poukázat na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2016 č. j. 20 C 320/2016-795 a sp. zn. 68 Co 237/2014 ze dne 23. 3. 2015, kdy byli žalobci v trestních věcech, za které se domáhali náhrady škody, trestně stíháni pro trestný čin vydírání a následně útisku v souvislosti s výkonem jejich zaměstnání, přičemž následně došlo k zastavení trestního stíhání, neboť soud dospěl k závěru, že skutky, které jsou kladeny žalobcům za vinu, nejsou trestným činem a není dán důvod pro postoupení věci. V těchto trestních věcech žalobcům hrozila sazba 5 až 12 let odnětí svobody, žalobci byli zatčeni za přítomnosti svých rodinných příslušníků, případ byl medializován v televizi i v novinách. I v těchto případech následky trestního stíhání a okolnosti trestního stíhání a medializace případu měly nepochybně významnější důsledky pro poškozené, přesto jim byla přiznána náhrada nemajetkové újmy v rozsahu 70.000 a 80.000 Kč.

24. Odvolací soud při posouzení všech okolností případu v dané věci a po porovnání s jinými obdobnými případy dospěl k závěru, že náhrada nemajetkové újmy, která žalobkyni za nezákonné rozhodnutí přísluší, činí celkem 60.000 Kč. Odvolací soud proto změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. tak, že žalobkyni přiznal částku 34.700 Kč, když zohlednil, že částka 25.300 Kč byla žalobkyni žalovaným na náhradu nemajetkové újmy již vyplacena. Ve zbývající části 190.300 Kč odvolací soud žalobu zamítl. V tomto smyslu byl tedy rozsudek soudu I. stupně změněn dle § 220 o.s.ř. (pro přesnost a srozumitelnost odvolací soud přistoupil k formulační změně rozsudku soudu I. stupně, byť se v podstatě v části ohledně částky 34.700 Kč a v části úroku přisouzeného soudem I. stupně jednalo o potvrzení rozsudku).
25. Pokud se jedná o žalobkyní požadovaný úrok z prodlení, pak přiznal odvolací soud žalobkyni 9% úrok z prodlení ročně z částky 25.300 Kč, a to ode dne 9. 8. 2018, když se ztotožnil s názorem žalovaného, že žalovaný se s plněním této částky dostal do prodlení až 9. 8. 2018, neboť dne 8. 2. 2018 mu bylo doručeno uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy a od tohoto data žalovanému běžela šestiměsíční lhůta k vyřízení této žádosti. Stát je povinen nahradit škodu nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy poškozený nárok řádně uplatnil postupem podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb., a teprve marným uplynutím této lhůty, nikoliv uplynutím lhůty stanovené poškozeným při uplatnění nároku, ocitá se stát jako dlužník z odpovědnostního závazkového právního vztahu v prodlení, a teprve ode dne následujícího po uplynutí lhůty jej stíhá povinnost zaplatit poškozenému též úrok z prodlení (viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2060/2001). S částkou 25.300 Kč se tedy žalovaný ocitl v prodlení až dne 9. 8. 2018 a k uhrazení částky 25.300 Kč zcela prokazatelně, jak vyplynulo v průběhu řízení před soudem prvního stupně, došlo dne 24. 9. 2018, tudíž žalovaný byl v prodlení s částkou 25.300 Kč pouze do 23. 9. 2018. Odvolací soud proto přiznal žalobkyni úrok z prodlení z částky 25.300 Kč ode dne 9. 8. 2018 do 23. 9. 2018. Ve zbývající částce, kterou odvolací soud přisoudil žalobkyni ve výši 34.700 Kč, byl žalovaný v prodlení od 9. 8. 2018 a je v prodlení stále, neboť tuto částku žalobkyni dosud neuhradil. Pokud tedy žalobkyně požadovala po žalovaném zaplacení úroku z prodlení z částky 25.300 Kč za den 8. 8. 2018 a za den 24. 9. 2018 a z částky 190.300 Kč ode dne 8. 8. 2018 do zaplacení, odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl (§ 220 o. s. ř.).
26. S ohledem na změnu rozsudku soudu prvního stupně ve věci samé musel odvolací soud znovu rozhodnout o nákladech řízení před soudem prvního stupně (§ 224 odst. 2 o. s. ř.). Přestože žalobkyně byla v řízení více neúspěšnou nežli úspěšnou, přiznal jí odvolací soud náhradu nákladů řízení, a to s ohledem na ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř., podle kterého, i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části, nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. Rozhodnutí v dané věci ohledně výše plnění zcela jednoznačně záviselo na úvaze soudu, tudíž je namíste aplikace tohoto ustanovení na otázku nákladů řízení. Odvolací soud proto přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč a v nákladech právního zastoupení advokátem. Odvolací soud se ztotožnil se soudem prvního stupně, že náklady právního zastoupení sestávají z deseti úkonů právní služby učiněných advokátem v řízení před soudem prvního stupně, a to za převzetí a přípravu právního zastoupení, podanou žalobu, písemné vyjádření ve věci ze dne 19. 2. 2019, 25. 2. 2019 a v písemném závěrečném návrhu ze dne 27. 5. 2019 a v účastech právního zástupce žalobkyně u ústních jednání u soudu dne 21. 2. 2019, 23. 4. 2019- které přesáhlo dvě hodiny, dále na jednání dne 30. 5. 2019 a dne 4. 6. 2019, kdy došlo k vyhlášení rozsudku a z tohoto důvodu byl za toto ústní jednání přiznan půlúkon (§ 11 odst. 1 písm. a), písm. d), písm. g), § 11 odst. 2 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu – dále již jen „advokátní tarif“). Odvolací soud se ztotožnil se soudem prvního stupně i v tom, že je třeba přiznat zástupci žalobkyně odměnu za písemný závěrečný návrh ve věci, neboť zástupci účastníků byli k předložení písemného závěrečného návrhu soudem skutečně vyzváni. Odvolací soud se ztotožnil se soudem prvního stupně rovněž i v tom, že nelze přiznat žalobkyni náhradu nákladů řízení v podobě odměny advokáta za další jím uskutečněné úkony

právní služby, a to za poradu s klientem přesahující jednu hodinu dne 22. 1. 2018, neboť tato porada je již obsahem převzetí právního zastoupení na základě plné moci ze dne 22. 1. 2018. Stejně tak správně soud I. stupně nepřiznal odměnu advokátovi žalobkyně za poradou uskutečněnou dne 25. 2. 2019 a 24. 5. 2019, neboť se jedná o porady, které nelze považovat za účelně vynaložené náklady řízení. Pokud dává žalobkyně požadavek na náhradu odměny za zastoupení advokátem za jednání konané dne 25. 2. 2019 do souvislosti s poskytnutým poučením o koncentraci řízení a poučením dle § 118a odst. 3 o. s. ř., pak k tomuto je třeba uvést, že se jedná o procesní poučení, na které měla být žalobkyně zastoupená advokátem připravena, a již v době podání žaloby jí mělo být zcela jasné, stejně tak jako jejímu advokátovi, jakými důkazy bude svá skutková tvrzení ve věci prokazovat. Stejně tak za neúčelné považuje odvolací soud konzultace v souvislosti se závěrečným návrhem, neboť tento závěrečný návrh měl být zástupce žalobkyně schopen přednést již při samotném jednání a na tento závěrečný návrh měl být připraven. Pokud byl vyzván k písemnému předložení závěrečného návrhu a za tento závěrečný návrh mu byla přiznána odměna, je pak již neakceptovatelné, aby mu ještě byla přiznávána odměna za přípravu či právní konzultaci tohoto závěrečného návrhu. Při stanovení sazby mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby odvolací soud vycházel z tarifní hodnoty 34.700 Kč, tedy z částky, která byla žalobkyni odvolacím soudem přisouzena. Odměna za jeden úkon právní služby tedy činí 2.500 Kč (§ 7 bod 5. advokátního tarifu). Za devět úkonů právní služby po 2.500 Kč přísluší advokátu žalobkyně odměna ve výši 2.500 Kč a za jeden úkon právní služby v poloviční hodnotě 1.250 Kč. Na celkem deset úkonů právní služby přísluší 10 x 300 Kč režijní náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkové náklady řízení, včetně zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000 Kč pak představují částku 28.750 Kč. Odvolací soud tedy rozhodl nově o nákladech řízení před soudem prvního stupně tak, že žalovaného zavázal k povinnosti zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 2 8.750 Kč.

27. S ohledem na ustanovení § 142 odst. 3 za použití ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. přiznal odvolací soud žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení, představované odměnou advokáta žalobkyně za úkony právní služby učiněné v odvolacím řízení, a to za odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání (§ 11 odst. 1 písm. d) a g) advokátního tarifu). Za účast u jednání u odvolacího soudu a za vyjádření k odvolání žalovaného přísluší zástupci žalobkyně odměna v plné výši, tedy ve výši 2.500 Kč za jeden úkon právní služby (§ 7 bod 5. advokátního tarifu) a za odvolání podané žalobkyní proti rozsudku přísluší odměna jejímu advokátovi pouze v poloviční výši, neboť odvolání žalobkyně nesměřovalo do rozhodnutí ve věci samé, ale pouze do výroku o náhradě nákladů řízení (§ 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu). Za tyto tři úkony právní služby přísluší režijní náhrada po 300 Kč za jeden úkon, tedy celkem 900 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkové náklady odvolacího řízení, které byly žalobkyni vůči žalovanému přiznány, činí 7.150 Kč.

28. Místo plnění i lhůta k plnění vyplývají z ustanovení § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně ve lhůtě do dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat pouze dovolací soud.

Nesplní-li povinná strana dobrovolně a včas to, co jí ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněná strana domáhat jeho splnění návrhem na výkon rozhodnutí.

Brno 2. listopadu 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Kristýna Žilincová

JUDr. Jaroslav Burian v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Kristýna Žilincová